

EL MUSEU DANSAT

21 març
2026

MUSEU
NACIONAL
D'ART DE
CATALUNYA

 Institut
del Teatre

 Diputació
Barcelona

El museu creix... i ho fa ballant!

**EL MUSEU
DANSAT**

El Museu Dansat és un projecte pedagògic que neix l'any 2023 de la col·laboració entre dues institucions veïnes, el **Museu Nacional d'Art de Catalunya i el Conservatori Professional de Dansa (CPD) de l'Institut del Teatre**. Aquest treball de creació, que posa en diàleg l'educació, les arts plàstiques i les arts escèniques, s'emmarca en l'activitat de Tallers Lliures del CPD, un espai de pràctica i creació artística promogut pel mateix alumnat.

En aquesta tercera edició, l'alumnat de 5è i 6è curs del CPD ha donat vida a algunes de les noves adquisicions del Museu, especialment de les segones avantguardes i d'art contemporani, i amb motiu del Dia Internacional de les Dones, ha fet un homenatge col·lectiu a les dones artistes presents a les col·leccions o recentment recuperades, aportant una nova mirada, jove i reivindicativa que travessa el temps i ressignifica les obres des del present.

Mirant cap a l'horitzó de l'any 2029, el MNAC posa el focus en la seva ampliació i evoluciona cap a un museu cada vegada més polifònic i coral que creix i es transforma, crea aliances amb les comunitats educatives, acull múltiples narratives i es mou amb les noves generacions.

El dissabte **21 de març de 2026**, a les **16.30 h**, podreu descobrir el resultat d'aquest procés creatiu a la **Sala Oval**.

En el marc d'aquest projecte, el dissabte **7 de març** a les **10.30 h** i a les **12.30 h** també es programen les visites dansades *El Museu balla en femení* amb explicació de les obres i activació d'algunes coreografies davant d'aquestes.

“You’re seeing less than half of the picture without the vision of women artists and artists of color”.

- Guerrilla Girls

Organització

Museu Nacional d'Art de Catalunya
Conservatori Professional de Dansa de l'Institut del Teatre.

Direcció artística

Xavier Benaque
Mariana Giustina
Nathalie Labiano

**EL MUSEU
DANSAT**

NOS CORPS

Inspirada en *La riallera* [Suzanne Valadon], de Santiago Rusiñol, 1894.

Sala 53.

“Nos Corps - els nostres cossos - és una peça creada partint de la figura de Suzanne Valadon. Una artista que va representar les dones i els seus cossos al natural despresos d'artificialitats, d'estereotips i de cànons surrealistes.

Aquesta performance de petit format busca passar per aquests cossos de Valadon, imitant-ne els quadres tant des d'un punt físic com pictòric.

Reapropriar-nos del que és nostre: els nostres pits, les nostres cames, els nostres braços, els nostres ventres, les nostres esquenes... cercar la naturalitat i la comoditat en els nostres cossos.”

Coreografia i interpretació:

Emma Garcia

(5è curs de Dansa Contemporània)

Música:

“The Other Woman”, de Nina Simone.

NO DE NORMA

Inspirada en *Carmen Amaya i Los Tarantos*, de Colita, 1963.

Obra a reserves.

“Carmen Amaya va ser una de les figures més importants i influents en la història del flamenc que va revolucionar el llenguatge del ball i va trencar alguns dels estereotips de gènere de l'època. Ballava amb pantalons i destacava per una manera de sabatejar potent i energètica que tradicionalment era reservada als homes. Va desafiar les normes establertes i va obrir nous camins dins del flamenc.

Aquesta coreografia neix com un homenatge a la seva figura i com una expressió de la necessitat de desfer-se dels estereotips, i posa el focus en la lluita contra la repressió i la recerca de llibertat i identitat pròpia a través del moviment.”

Coreografia i interpretació:

Daniela Martín i Ujin Moreno

(6è curs de Dansa Espanyola i Dansa Contemporània)

Música:

**Pericón de Cádiz cantant (popular) +
“Ara que tinc vint anys”, de Joan Manuel Serrat.**

UN FIL CONDUCTOR

Inspirada en *Nena (Retrat de Conchita)*,
d'Ángeles Santos, c. 1929.

Sala 73.

“Una mirada ferma, molt profunda, que et fa pensar més enllà i et convida a fer-te preguntes que molts cops no saps respondre. La Conxita, la Nena, t’endinsa en el seu somni, en què es visualitza amb més presència, amb més força, amb més confiança i amb tot el que ella desitja ser, ja que, fins ara, se sentia una nena tímida amb cert respecte de mostrar totes les seves grans ocurrències.

Finalment, surt d’aquest pensament i s’adona que ha aconseguit afrontar certes pors i inquietuds que fins aleshores la mantenien lligada al dubte. S’ha transformat en la força que li permet sostenir-se, mirar-se sense por, deixar enrere la fragilitat i la presència silenciosa per entendre que allò que sempre ha buscat fora ja habitava dins seu.”

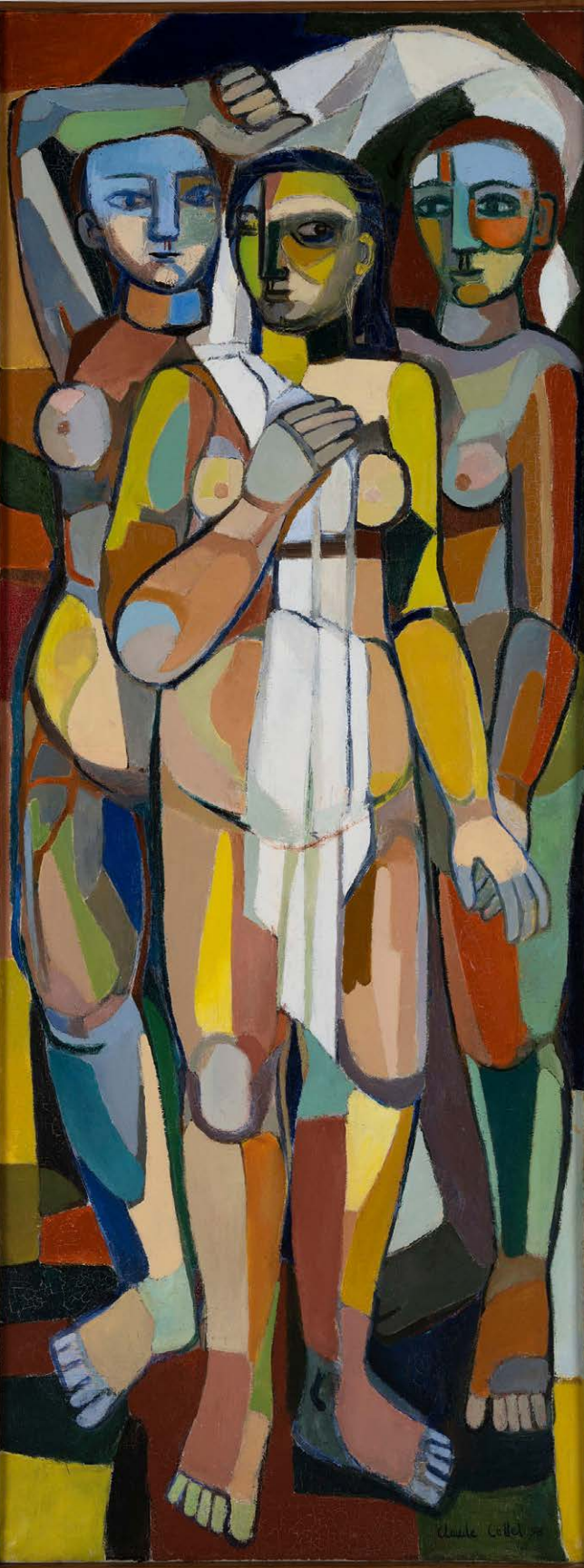
Coreografia i interpretació:

Martina López

(5è curs de Dansa Clàssica)

Música:

“Outerself”, de Davide Fasiello.

LES TRES GRÀCIES

Inspirada en *Les Tres Gràcies*, de Claude Collet, 1958.

Sala 81.2.

“Inspirada en la reinterpretació contemporània de *Les tres gràcies* de Claude Collet, aquesta coreografia explora la persistència de la feminitat com a construcció simbòlica i social.

Una feminitat que, tot i ser deformada, fragmentada i desdibuixada al llarg del temps, continua present com un eco constant dins la nostra societat. A través del moviment dels cossos, la dansa revela tensions entre idealització i distorsió, entre absència i resistència, i qüestiona els imaginaris imposats i la seva petjada en la identitat femenina.

L'obra esdevé un espai de confrontació i memòria en què la figura de les tres gràcies reapareix no com un ideal immutable, sinó com una presència viva, canviant i impossible de silenciar.”

Coreografia i interpretació:

**Nayra Martinez, Biel Pons
i Ona Garriga**

(5è curs de Dansa Contemporània)

Música:

“Adagio in G menor”, de Tomaso Albinoni.

**EL MUSEU
DANSAT**

SECRECIIONS

Inspirada en *Secrecions*,
de Mari Chordà, 1968.

Obra a reserves.

“Aquest solo posa en moviment l’obra *Secrecions* de Mari Chordà acompanyada de poemes de la mateixa pintora.

És una peça íntima que juga amb la fluïdesa de la identitat femenina i tots els matisos que s’hi troben.

Una reivindicació cap al plaer, l’escolta i la tendresa del sexe; una crida esperançada a una societat en què totes puguem viure i riure, i compartir els nostres cossos des de la llibertat i l’amor. La festa és ara”.

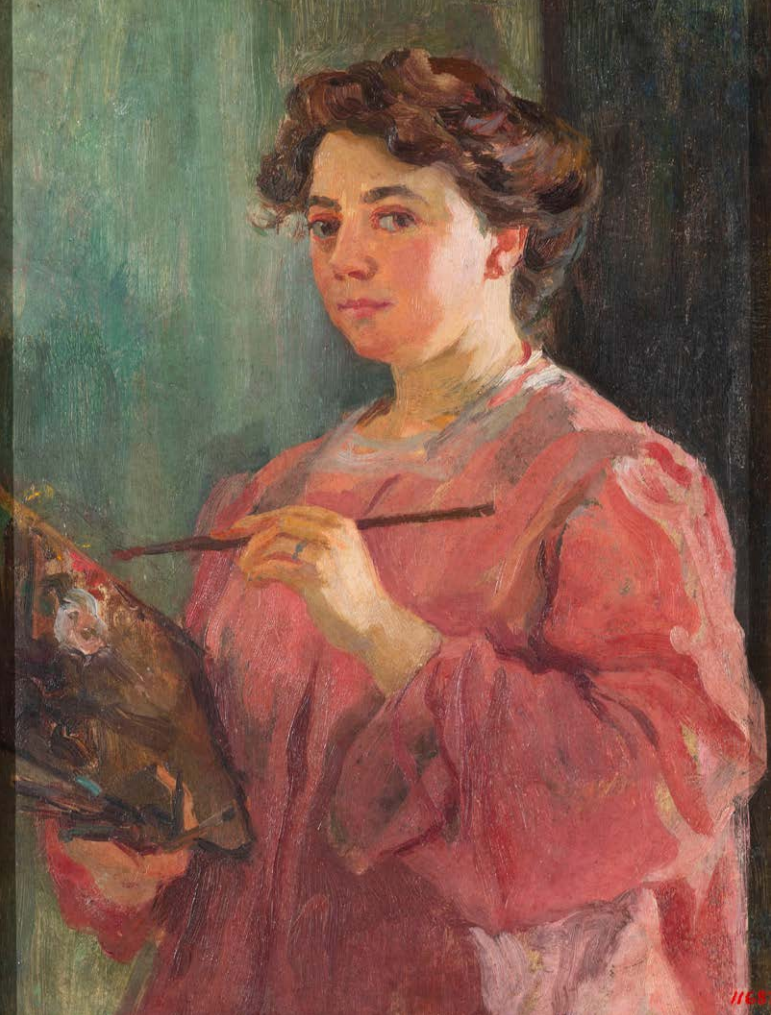
Coreografia i interpretació:

Jana Arias

(5è curs de Dansa Contemporània)

Música:

“3# (Rhubarb)”, de Brendan Eder Ensemble.

**EL MUSEU
DANSAT**

COM HAURIA DE SER

Inspirada en *Autoretrat*, de Lluïsa Vidal, cap a 1899.

Sala 40.1.

“Vam investigar la vida privada i professional de l'artista i ens va interessar el fet que, quan va morir, en algunes de les seves obres es va substituir la seva firma per la d'un home.

D'altra banda, va ser una persona que va tenir un paper important en l'art i el feminisme del moment, i va obrir la pri-

mera escola d'art per a dones. Hem volgut representar, expressar i relacionar la coreografia amb l'obra de l'artista tot recreant un diàleg amb un altre artista del moment, com era Ramon Casas, amb qui sovint es comparava o confonia en l'estil i la manera de pintar.”

Coreografia i interpretació:

**Alina Espinach
i Brian Rivera**

(5è curs de Dansa Clàssica)

Música:

“Mechita”, de Silvia Pérez Cruz.

LAS TIJERAS CORTAN, PEQUEÑA

Inspirada en *Cruzado óptico triple mágico*, d'Amèlia Riera, 1972.

Sala 81.2.

“El cos es mou entre la rigidesa i l’alliberament. Hi ha gestos marcats, repetitius, i contingut que recorden estructures imposades, però també apareixen moviments salvatges, bruscos i lliures que trenquen aquestes formes. Els canvis generen tensió i expressen una lluita interna entre el que s’ha de contenir i el que necessita sortir.

La gavardina representa un símbol de repressió, una capa que tapa, que protegeix i alhora amaga el cos i el seu

desig de moviment. Quan aquesta entra en joc, el cos sembla condicionat; quan se’n desprèn, el moviment es transforma i esdevé més obert, físic i directe.

Com en l’obra d’Amèlia Riera, la peça juga amb el misteri, el simbolisme i la força amagada darrere de les formes. La coreografia es converteix en un acte de resistència i afirmació, en què el cos deixa de ser una figura codificada per passar a ser un espai de llibertat i expressió pròpia.”

Coreografia i interpretació:

Júlia Ribera

(6è curs de Dansa Espanyola)

Música:

“Norma, acte 1: “Casta Diva””, de Vincenzo Bellini.

WESENSEWANDEL

Inspirada en *Accidentalitat de la dona - Violència*, de Remedios Varo,
c. 1932-1936.

Sala 75.

“Representem els dos personatges de l'obra marcant la diferència entre la Venus com a dona fràgil i estereotipada i l'home com a figura més liberal. Hem utilitzat la figura del cotxe representada a través del soroll del motor i d'una llum.

Amb aquesta coreografia reivindicuem que la dona pot decidir com ser en la societat en què vivim, ja que generalment ha estat oprimida.”

Coreografia i interpretació:

**Èrika Trassera i
Queralt Artigas**

(5è curs de Dansa Clàssica
i 6è curs de Dansa Contemporània)

Música:

“Full Stop”, de Radiohead.

**EL MUSEU
DANSAT**

WHAT LIES BEHIND THE VEIL?

Inspirada en *El vel negre*, d'Edyth Starkie, c.1911.

Sala 45.

“La proposta coreogràfica se centra en la tradició del dol a la qual estaven sotmeses les dones en altres èpoques quan un familiar moria.

Obligada a resistir tancada i a amagar la seva identitat, lluita enmig de tanta foscor i dolor per no perdre el seny ni l'alè de llibertat.”

Coreografia i interpretació:

Celia Garcia

(5è curs de Dansa Contemporània)

Música:

**“Spiritus Sanctus Vivificans”,
d'Hildegard von Bingen.**

Y

Inspirada en *Recerca*, d'Aurora Altisent, 1960.

Sala 81.2.

“A través d'aquesta peça volem explorar la paradoxa i la contradicció entre les parts més íntimes de la dona.

Per què ha de ser tabú, i fins i tot mal vist, allò que ens dona vida a tots nosaltres? Com a societat, estem acostumats a tapar els ulls als nostres fills quan veiem una dona alletant el seu fill al carrer. Aquest tabú incoherent només genera tensió i vergonya, i és això el que volem desafiar.

El nostre missatge es plasma a

través de la representació de dones que intenten amagar les seves parts íntimes tant en moments individuals com en interacció entre elles. A la peça, alternem moments de connexió i d'aïllament que reflecteixen aquesta dualitat.

A més a més, fem servir símbols com els tocaments amb les mans sobre els nostres cossos i el joc constant amb les samarretes, per transmetre la tensió entre la necessitat de protecció i l'alliberament d'aquestes parts ocultes.”

Coreografia i interpretació:

Música:

Anna Isern i Mariona Fortuño

(5è curs de Dansa Contemporània)

“Requiem for the Static King” - Nayades d'Adam Wiltzie, Dustin O'Halloran i Julieta.

Small text label on the left wall.

THE NIGHT THAT STILL BLEEDS...

Inspirada en *Nus* (1978) i *Ens social* (1976), d'Aurèlia Muñoz.

Obres a reserves.

“El títol de l’obra és completament descriptiu i fa referència a un gran llaç fet amb malla d’arpillera. Hi ha un centenar de nusos minúsculs que conformen l’element essencial del punt de teixit i que construeixen una obra oberta a la imaginació.

Aquests conceptes s’entrellacen amb qualitats de moviment que juguen amb volums, corbes i buits interiors, així com amb la representació visual de la textura amb les seves tensions i tactes.”

Coreografia i interpretació:

Maria Tomiyama

(6è curs de Dansa Clàssica)

Música:

“La nuit venue” de Rone i de Camélia Jordana.

INNOCÈNCIA

Inspirada en *Nena (Retrat de Conchita)*,
d'Ángeles Santos, c. 1929.

Sala 73.

“L’obra de partida tracta la situació que molt probablement vivien els nens i nenes durant la dècada de 1930. Voler i no poder ser nen o jugar a causa de la repressió dels adults, la crisi econòmica o guerres i dictadures. Tot i això, es pot continuar tenint aquesta il·lusió d’infant encara que no hi hagi esperança de felicitat o fins i tot d’estabilitat

emocional?

La proposta coreogràfica expressa un tipus de sentiment que es pot vincular fàcilment amb l’actualitat, ja que són temes que s’esdevenen en molts països i continuen sent difícils de resoldre.”

Coreografia i interpretació:

Laia López

(6è curs de Dansa Espanyola)

Música:

“Oración”, de Manolo Sanlucar.

THE HOST OF PUNISHMENT

Inspirada en *Accidentalitat de la dona - Violència*, de Remedios Varo, c. 1932-1936.

Sala 75.

“Les inspiracions per crear la coreografia parteixen de la figura de la Venus i el context que l’envolta: el bosc, la textura dels arbres, els colors foscos i altres característiques del paisatge.

Respecte al moviment, he volgut experimentar la caiguda del pes i la sensació d’estar penjada, així com fer referències a la violència que ha pogut patir la Venus.”

Coreografia i interpretació:

Estela Gómez

(5è curs de Dansa Contemporània)

Música:

“The Host of Seraphim”, de Dead Can Dance.

ROSELLA DE L'ÚLTIM FLORIR

Inspirada en *Folly or Saintliness*, d'Ethel Reed, 1895.

Obra a reserves.

“Al cartell, la figura apareix envoltada de flors i dibuixos, i suggereix un procés de transformació i creixement interior.

El tema musical escollit —de Sílvia Pérez Cruz— reforça aquesta idea utilitzant el floriment de la rosella com a

metàfora del despertar d'una persona.

A través del moviment connectem l'obra i la música per representar un floriment personal.”

Coreografia i interpretació:

**Naomi Komura
i Ona Germán**

(6è curs de Dansa Espanyola)

Música:

“La flor”, de Sílvia Pérez Cruz.

**EL MUSEU
DANSAT**

(RE)VELATA VIOLENTIA

Inspirada en *Sèrie del pa, núm. 3*, d'Es-
ther Boix, 1972.

Sala 81.2.

“El pa, símbol de la subsistència, el més bàsic que necessitem, però alhora també de la precarietat i l'explotació, el màxim a què podem aspirar. Aquest pa en forma de pistola ens recorda l'omnipresència de diversos tipus de violència i mecanismes de repressió presents en la nostra societat, dels quals tots som o víctimes o testimonis,

així com el sentiment d'impotència en haver d'acceptar-les o normalitzar-les.

La coreografia reflecteix les emocions sorgides davant aquesta situació, i passa per la por, l'intent de resistència, la ràbia o la desesperació, i acaba amb la rendició.”

Coreografia i interpretació:

Dagda Ryan

(5è curs de Dansa Espanyola)

Música:

“Musica Ricercata (l. Sostenuto. Misurato. Prestissimo)”, de György Ligeti.

**EL MUSEU
DANSAT**

EL LATIDO DEL ORIGEN

Inspirada en *Sense títol [Mercat de Vic]*, de Mey Rahola, 1946-1947,
Col·lecció Nacional de Fotografia.

Obra a reserves.

“Parla d’un temps en què el cos de la dona era controlat i silenciàt. La roba no només vestia sinó que oprimia, limitava, imposava una manera de moure’s i d’existir.

La bata de cua es converteix en metàfora d’aquesta repressió i esdevé la feminitat carregada de pes, de normes i de silenci.

Ballo amb ella per transformar-la, per buscar altres moviments, altres significats, i per donar veu, amb el cos, a allò que durant tant de temps va quedar suspès a l’aire.”

Coreografia i interpretació:

Núria Carrió

(5è curs de Dansa Espanyola)

Música:

“El origen de los cantos”, de Paco Cruzado.

**EL MUSEU
DANSAT**

MARAVILLAS QUE ME LÍO YO

Inspirada en *La mujer locomotora entra en el bar*, d'Elsa Plaza, 1983.

Sala 81.2.

“El tema ‘Cómo me las maravillaré yo’ de Lola Flores i el collage d'Elsa Plaza mostren la dona com una força que irromp. En el cas de Flores, el fet de meravellar-se és una acció intensa i corporal que trenca la norma, i en l'obra de Plaza, la “dona locomotora” entra al bar, avança i ocupa un espai masculí. Aquesta imatge d'excés i moviment connecta amb la coreografia

en què cerco aquesta visió de dona i exploro el cos com un embarbussament; ple de ritme, contradiccions i reptes que desordenen i reinventen l'expressió.

Així doncs, la peça no només mou el cos, sinó que s'endinsa en la imatge de la dona, en aquest cas, en la mítica Lola Flores.”

Coreografia i interpretació:

Música:

Naomi Komura

(6è curs de Dansa Espanyola)

**“Cómo me las maravillaré yo” + “Azulaima” de
Juan Solano, Rafael de León i Lucas Vega Serrano
Serrano, Isaac Pérez.**

LA PARTE QUE QUEDA

Inspirada en *Paisaje Polo Norte* (dibujo fuerza fluídica), de Josefa Tolrà, 1956.

Obra a reserves.

“Tolrà creava les seves obres guiada per una connexió mística, unes veus interiors que li dictaven què havia de crear.

Aquesta coreografia parteix d'aquesta idea, la de desconnectar-se del món

extern per connectar-se amb el món intern. Sense una base rítmica externa, la peça segueix un ritme propi que guia el cos i el moviment, i dibuixa figures i traços en l'espai que dialoguen amb els dibuixos de Tolrà i mostren la part que queda d'una connexió efímera.”

Coreografia i interpretació:

Música:

Daniela Martín

(6è curs de Dansa Espanyola)

“*Villa Aurora* (For Marta Feuchtwanger)”, de Carsten Nicolai, i “*Mírame a los Ojos* (Seguiriyas)”, d'Enrique Morente.

AL CAER LA NOCHE, LA ÚLTIMA VEZ QUE LA VI...

Inspirada en *Première Mère*, de Parvine Curie, 1969-1970.

Sala 81.1.

“L’artista explora la relació entre el volum, el buit i l’espai interior. A la proposta coreogràfica es recreen visualment aquestes característiques i, més enllà dels elements geomètrics i formals, existeix una dimensió simbòlica molt poderosa que evoca la maternitat i la protecció.

Una nit de pluja, un home exhaust, el somni d’una noia...

La feminitat en allò visual, la delicadesa del moviment, la curiositat mútua.

Una connexió perfecta, impol·luta i impecable. Cada moviment és dens i delicat.

Una atmosfera tranquil·la, un espai per a la memòria en què res dol ni fereix.”

Coreografia i interpretació:

Maria Tomiyama, Miguel Rodríguez i Ujin Moreno

(6è curs de Dansa Clàssica i Dansa Contemporània)

Música:

“Rainstorm and Thunder”, d’Edy Boman.

#ElMuseuDansat #CapdeSetmanaMNAC
canal.mesmnac.cat
lg: @museunacional @cpd_it @institutdelteatre
Twitter: @institutteatre
YouTube: ITcanaloficial

Si voleu conèixer algunes de les peces de les edicions anteriors, podeu visitar el Canal +MNAC i el canal de YouTube de l'Institut del Teatre.

MUSEU
NACIONAL
D'ART DE
CATALUNYA

 Institut
del Teatre

 Diputació
Barcelona